

در این بازار اگر سودیست با درویش خرسند است
خدایا منعمم گردان به درویشی و خرسندی
(حافظ)

جناب آقای دکتر محمدرضا عارف

معاون اول محترم رئیس‌جمهور

با سلام و احترام،

در تجربه سیاست‌گذاری آموزش عالی در سال‌های گذشته، همواره این چالش وجود داشته است که پیچیدگی‌های درونی دانشگاه و مسائل چندلایه اعضای هیئت علمی، گاه در سطحی تقلیل‌یافته و عمدتاً اجرایی مورد توجه قرار گرفته است. در چنین زمینه‌ای حضور مدیرانی که این فضا را نه از بیرون، بلکه از درون تجربه کرده و فهمیده‌اند و می‌توانند با اتخاذ رویکردی مناسب که قادر است نسبت دقیق‌تر و واقعی‌تری با مسئله دانشگاه برقرار کند، از منظر جامعه دانشگاهی واجد اهمیت و اثرگذاری مضاعف است.

در کارنامه علمی و اجرایی شما، همواره نوعی درک درونی از دانشگاه و ضرورت توجه عملی به حفظ کرامت علمی و صیانت از سرمایه انسانی دانشگاه به چشم می‌خورد؛ فهمی که همواره در تصمیم‌ها و جهت‌گیری‌های جنابعالی به‌روشنی قابل مشاهده بوده است و حتماً ریشه در همان نگاهی دارد که دانشگاه را نه بعنوان یک مجموعه از ساختارهای اداری، بلکه موجودیتی زنده، متکثر و انسانی می‌بیند.

از همین منظر، ما، جمعی از استادان دانشگاه‌های کشور، بر خود لازم می‌دانیم مراتب سپاس و قدردانی خویش را به جهت همراهی صمیمانه و پایدار جنابعالی با دانشگاه و اتخاذ رویکرد سنجیده، مسئولانه و دغدغه‌مند تان ابراز داریم.

به باور اینجانبان، تصمیم‌ها و جهت‌گیری‌های حضرتعالی، بویژه اقدام اخیرتان در ترمیم حقوق استادان پس از سالها کم‌مهری، تنها یک تصمیم مالی یا اداری تلقی نمی‌شود؛ بلکه نشانه‌ای از یک نسبت اخلاقی و معرفتی با شأن علم و معلم و اقدامی، در لایه عمیق‌تر خود، در مسیر بازشناسی جایگاه «دانش» و «استاد» در منظومه حکمرانی است—اقدامی که می‌گوید هنوز می‌توان به دیده‌شدن، فهمیده‌شدن و قدر دانسته‌شدن این کشورسازان بی‌مدعا امید داشت. ناگفته پیداست که این احساس، به‌ویژه برای استادان جوان‌تر که در آغاز مسیر علمی خود با دشواری‌های فراوان روبه‌رو هستند، ارزشی فراتر از هر سنجه مادی دارد و می‌تواند انگیزه‌ای ماندگار برای ادامه راه باشد.

بعلاوه، آنچه این اقدام را در نگاه ما برجسته‌تر می‌کند، نحوه مواجهه جنابعالی با مسئله دانشگاه و زمان اتخاذ این تصمیم است؛ تصمیمی که در عین محدودیت‌ها، با درک شرایط و توجه به آینده علم در کشور اتخاذ شد و درست به همین سبب، در ذهن و دل جامعه دانشگاهی جای ویژه‌ای گرفته است. اطمینان داریم پیامد طبیعی چنین رویکردی، ایجاد ثبات و آرامش نسبی در میان اعضای جامعه علمی کشور و امکان شکل‌گیری رابطه‌ای مبتنی بر اعتماد و احترام متقابل میان مدیریت عالی کشور و جامعه علمی است؛ رابطه‌ای که اگر تداوم یابد، می‌تواند پشتوانه‌ای ارزشمند برای پیشرفت علمی و انسانی این سرزمین باشد.

در پایان، ضمن آرزوی سلامتی و توفیق روزافزون برای جنابعالی، امید است این مسیر مبتنی بر عقلانیت، انصاف و توجه به جایگاه علم، با همان دقت و پایداری تداوم یابد و در افق پیش‌رو، به ارتقای هرچه بیشتر نظام آموزش عالی کشور بینجامد.

با تجدید احترام

کانون صنفی استادان دانشگاهی ایران

